

Котаракът в чизми

Шарл Перо

След смъртта си един воденичар оставил на тримата си сина всичко на всичко: една воденица, едно магаре и един котарак. Подялбата направили бързо. Не викали нито нотариус, нито съдия, защото и без това скоро щели да изядат бедната бащиния. Най-големият получил воденицата, вторият – магарето, а за най-малкия останал само котаракът. Той не можел да се

помири, че му се паднал такъв нищожен дял.

– Братята ми, като се сдружат, ще могат честно и почтено да изкарват хляба си – казал той, – а пък аз, като изям котарака и си направя ръкавици от кожата му, ще трябва да умра от глад.

Котаракът, като чул тези думи, вместо да се засегне, му казал с важен и сериозен глас:

– Не съжелявай, господарю, дай ми само една торба и ми направи чизми, за да мога да ходя из храсталаците, и ще видиш, че не си получил толкова лош дял.

Господарят на котарака не повярвал много на думите му, но понеже го бил виждал да прибягва до какви ли не хитрини, когато ловял плъхове и мишки – да увисва на лапите си, да се крие в брашното, преструвайки се на умрял, – все пак се надявал, че котаракът и на него ще помогне в неволята.

Като получил това, което искал, котаракът се обул чевръсто, праметнал торбата през рамо, хванал вървите ѝ с двете си предни лапи и отишъл в онази част на гората, където имало най-много зайци. Заложил торбата с трици и трева, прострял се на земята като умрял и зачакал някой млад заек, който не познавал още хитрините на този свят, да дойде и да се пъкне в нея.

Едва легнал и трепнал от радост: един млад глупав заек влязъл в торбата му. Котаракът дръпнал бързо вървите, хванал заека и го убил без жал.

Много доволен от лова си, той отишъл в двореца и поискал да говори с царя. Въвели го в покоите на негово величество. Като влязъл, той се поклонил ниско и казал:

– Ваше величество, господин маркиз Дьо Карабас – така котаракът намислил да нарича господаря си – ме натовари да Ви поднеса от негово име този заек.

– Кажи на господаря си – отговорил царят, – че съм много доволен от подаръка и му благодаря.

Друг път котаракът се скрил в една нива, като пак оставил торбата си отворена и когато в нея влезли две яребици, дръпнал вървите и ги хванал и двете. След това отишъл и ги поднесъл на царя, както направил със заека.

И този път царят приел с удоволствие двете яребици и наредил да почерпят котарака.

Два-три месеца наред котаракът носел от време на време на царя дивеч от лова на своя господар.

Един ден котаракът научил, че царят щял да излезе на разходка по брега на реката с дъщеря си, която била най-хубавата принцеса на света, и казал на господаря си:

– Ако се вслушаш в моя съвет, ще бъдеш щастлив през целия си живот! Трябва само да отидеш да се окъпеш в реката на онова място, което аз ще ти покажа, и след това да не ми се бъркаш в работата.

Маркиз Дьо Карабас направил всичко, което го посъветвал котаракът му.

– Помощ, помощ! Маркиз Дьо Карабас се дави!

При този вик царят подал глава от вратичката на каляската и като познал котарака, който толкова пъти му бил носил дивеч, заповядал на слугите си веднага да се притекат на помощ на господин маркиз Дьо Карабас.

Слугите се заели да извадят нещастния маркиз от реката, а котаракът се приближил до каляската и казал на царя, че крадци задигнали дрехите на господаря му, докато се къпел. Викали те по тях с все сила, но напразно. А той, хитрецът, бил скрил дрехите под един голям камък.

Царят веднага заповядал на слугите си да отидат и донесат от най-хубавите царски дрехи за господин маркиз Дьо Карабас. Когато го облекли, царят любезно заговорил с маркиза, който с хубавите дрехи изглеждал още по-красив, защото той и без това си бил красив и строен. Царската дъщеря го харесала много. Маркиз Дьо Карабас я погледнал само два-три пъти почтително и тя се влюбила в него.

Царят го поканил да се качи в каляската и да се разходи с тях.

Котаракът бил във възторг, понеже всичко се нареждало тъй, както го бил намислил. Тръгнал той напред и като видял селяни, които косели една ливада, им казал:

– Ей, добри косачи, ако не кажете на царя, че ливадата, която косите, принадлежи на господин маркиз Дьо Карабас, ще ви накълцам на кайма.

Царят не пропуснал да попита чия е ливадата, която косят.

– На господин маркиз Дьо Карабас – отвърнали всички в един глас, изплашени от заканата на котарака.

– Хубав имот имате – казал царят на маркиз Дьо Карабас.

– Да, Ваше величество – отговорил маркизът, – всяка година тая ливада дава богат сенокос.

Котаракът, който избързал напред, видял жетвари и им казал:

– Ей, добри жетвари, ако не кажете на царя, че тези ниви са на маркиз дьо Карабас, ще ви накълцам на кайма.

След малко царят минал и поискал да узнае кому принадлежат нивите.

– На господин маркиз Дьо Карабас — отговорили жетварите.

Царят се възхитил и от нивите.

Котаракът вървял все пред каляската и казвал на всички хора, които срещал, същото нещо. Негово величество бил смаян от големите владения на маркиз дьо Карабас.

Най-после котаракът пристигнал в хубав замък, който принадлежал на един човекоядец. Човекоядецът бил най-богатият човек на света, защото всичките земи, през които минал царят, били негови. Котаракът първо се погрижил да разбере какъв е този човекоядец и какво може да прави. След това поискал да поговори с него, като казал, че не би желал да мине край замъка му, без да има честта да го поздрави.

Човекоядецът го посрещнал толкова учтиво, колкото можел да бъде учтив един човекоядец, и му предложил да си почине.

– Разправяха ми – казал котаракът, – че имате способността да се превръщате във всякакъв вид животни, че можете да се превърнете например в лъв или в слон.

– Това е вярно – отговорил грубо човекоядецът – и за да ти докажа, ей сега ще се превърна в лъв.

Като видял пред себе си лъв, котаракът толкова се изплашил, че веднага се озовал на покрива, макар че с чизмите се вървяло доста трудно по керемидите.

След малко, като видял, че човекоядецът се превърнал пак в човек, котаракът слязъл и си признал, че много се изплашил.

– Разправяха ми също – казал той, – но аз не мога да повярвам, че можете да се превърнете и в най-малкото животинче – например да станете плъх или мишка. Казвам Ви, че смятам това за съвършено невъзможно.

– Невъзможно ли? – отвърнал човекоядецът. – Ей сега ще видиш! – и в същия миг се превърнал в мишка, която почнала да тича по пода.

Щом видял мишката, котаракът се хвърлил върху нея и я изял.

А в това време царят стигнал до замъка на човекоядеца и поискал да влезе вътре. Като чул шума на каляската по подвижния мост, котаракът изтичал напред и казал на царя:

– Добре дошъл, Ваше величество, в замъка на маркиз Дьо Карабас!

– Как, господин маркизе – извикал царят, – и този замък ли е Ваш? Не съм виждал втори като този двор и като постройките, които го заобикалят! Моля Ви, да ги видим отвътре.

Маркизът подал ръка на младата принцеса. Те последвали царя, който се качвал пръв по стълбата, и влезли в една голяма зала. Там ги чакала великолепна трапеза. Човекоядецът я бил приготвил за приятелите си, които него ден щели да му гостуват, но като узнали, че царят бил вътре, не посмели да влязат.

Очарован от добрите обноски на господин маркиз Дьо Карабас също като дъщеря си, която вече била безумно влюбена в маркиза, и възхитен от големите му богатства, след шестата чаша царят казал:

– Господин маркизе, от Вас зависи да станете мой зет.

Маркизът се поклонил ниско, приел честта, която му направил царят, и още на другия ден се оженил за принцесата. Котаракът станал благородник и вече тичал след мишките само за развлечение.

Източник: <https://chitanka.info>

Въпроси

1. Кои са героите в приказката?
2. Какви качества притежават героите?
3. Как най-малкият брат от приказката на Шарл Перо "Котаракът в чизми" печели доверието на краля?
4. Коя е най-важното, което разбрахте от приказката на Шарл Перо "Котаракът в чизми"?

5. Каква поука можете да изведете от приказката?

Допълнителни материали:

http://myschoolbel.info/5_Klas

Изготвил: Андрияна Кръстева, студент-практикант по проект
„Студентски практики“

Проверил: Диляна Гаджева, ментор по проекта